Ч. 155 Середа 15 (27) липня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Замкнене сесиї Ради державної. — До ситуациї. — Іспаньско-американьска війна і ситуация в Іспанії).

У внутрішній ситуациї політичній настала о стілько замітна зміна, що віденьска ґазета урядова оголосила відручне письмо цісарске до президента міністрів ґр. Туна, закриваюче сесию Ради державної. Письмо се звучить: „Чую ся обовязаним розпорядити закрите чотирнайцятої сесиї Ради державної“. — Факт сей має о стілько значінє, що сесия Ради державної може бути далеко пізнійше скликана, як би то було лиш при самім еї відроченю, що палата послів буде мусіла на ново уконституувати ся і що давні внесеня відпадають та треба їх ставити на ново. Може бути, що з новою сесиєю настане і якесь нове уґрупованє партий.

Чи закритє сесиї Ради державної не значить може початок якоїсь важної акциї правительства без огляду на політичні партиї — се годі вгадати. То лиш впадає в очи, що закритє наступило зараз по гостині ґр. Туна в Ішль, отже видко єсть і наслідком якихсь єго плянів, на котрі мабуть узискав призволенє корони. Замітною єсть ситуацийна телеґрама Narod. List-ів, в котрій сказано, що одиноким успіхом шестинедільних проб ґр. Туна єсть то, що в міродайних кругах виробило ся переконанє, що теперішний парлямент єсть рішучо безплодний, так, що нема потреби робити з ним дальших проб. Конференциї з Німцями можна вже уважати за скінчені. Другим важним фактом в теперішній ситуациї єсть то, що Поляки стоять непохитно на дружнім становищи супротив Чехів. Впрочім кажуть „Narod. Listy“ — треба всї дотеперішні вісти принимати з великою резервою. То лиш можна вже нинї сказати, що правительство не згодить ся ніяк на знесене розпоряджень язикових, бо було би то лиш односторонним залагодженєм справи. Телеґрама кінчить ся слїдуючим упімненєм: Настала незвичайно важна пора, може пора історична, зазначуюча перелом межи двома добами. В такій порі патриотичним обовязком для всїх єсть уникати всего, що могло би процес переломовий віддалити від лїниї і напряму, котрих цїлою душею бажаємо для нашого пароду.

Показує ся тепер, що вість, мов би то межи повстанцями на Кубі а Американцями настало якесь остре непорозумінє, була неправдою. Так бодай доносять американьскі ґазети, котрі кажуть, що повстанці під проводом Ґарсия не перестали дїлати спільно з Американцями, а тепер поможуть їм заатакувати місто Гольґін в глубині острова на північ від Сантхаґо. Залоги іспаньскі в Ґвантанамо і Каймавера піддали ся також. Бльокаду північновсхідного побережа Куби розширено від Гаванни аж до порту Ніпе, отже мало що не вздовж цїлого побережа.

З Сантхаґо де Куба наспіла вість, що тамошні властителї посїлостий ґрунтових і жителї провінциї постановили вислати петицию до президента Мек Кінлї, в котрій в імени всего населеня, не беручого участи в війнї подякують Сполученим Державам за увільненє їх з іспаньскої неволї. В петициї буде сказано, що нарід кубаньский міг би вже тепер сповнити свою задачу державну і межинародну — та що єсть загальним бажанєм, щоби острів міг одержати своє власне правительство та щоби була утворена кубаньска република а місто Сантхаґо перейшло в руки Кубанців.

З Вашінґтону доносять, що Мек Кінлї не допустить до занятя якого небудь острова з громади Канарийских островів, а то длятого, що не хоче згодити ся на то, щоби Сполучені Держави брали на себе клопіт посїданя земель без вартости, та уникає того, що могло би в Европі викликати обаву, що Сполучені Держави хотять узискати стратеґічну підставу для дїланя против Европи.

З Іспанії надходять через Париж глухі вісти о якихсь забуренях в Ґранаді і в кількох місцевостях в провінциї Барцельона; але чи то єсть рух революцийний, чи він має лиш льокальний характер, годі знати. З Брукселї наспіла вість, що Дон Карльос виїхав вже на іспаньску границю.

Новинки.

Львів дня 26-го липня 1898.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав ад'юнктам прокураториї скарбу у Львові Дмон. Кулачковскому і дрови Вит. Бохенкови титул і характер секретарів прокураториї скарбу. — П. Міністер скарбу іменував при галицкій прокураториї скарбу:

---

3)

ЄЕЛЬ.

Оповіданє з житя фризийских моряків.

(З польского — М. Гавалевича).

(Конець).

Маттізен затиснув зуби; єго гордість була обиджена, але він здержав ся.

— До своїх, до своїх! — оззвав ся в єго серци знов той самий мягкий голос і влагодив єго гнїв. Постановив собі стерпіти обиду, доки не дістануть ся до берега, але відоймив руки від човна, аби не бути тягаром товаришам.

Насупив ся і відвертав очи з гнївом від Христина і Боя, що насьміхали ся з єго недуги і упокорювали в нїм гордість Фризийця.

Зимно докучало єму, мороз прибирав.

Тамті задержали лодку, щоби відпочити і трохи покріпити ся; гризучи хлїб з сиром, ходили довкола лодки по снїгу, тупали ногами по ледї і били один другого кулаками по плечах, аби розігріти ся.

Сонце, зі срібного, робило ся чим раз жовтїйше і спускало ся на землю, заходило. Довгий берег Сильта видавав ся близько, о кілька стаї, але то була лиш улуда.

— Той крутишия прилїзе за нами хиба де на другий тиждень! — замітив Бої Рудерзен, натякаючи глумливо на заняте сторожа „птичої буди“, що заєдно лишав ся за ними в задї, як маруда.

— Ну, як не приспішить кроку, то нане ся ще нинї солоної води — додав Христин — за дві години приплив!....

— Е, що то для него! Він припливе, таж то силач, не потребує нашої ласки! — засьміяв ся Бої, поглядаючи з погордою в сторону Маттізена.

І знов пустили ся до острова, горіючого в сонци, заходячім за великий вітрак, що стояв на горбку, як чорний опир з розхрещеними руками над ледовою пустинею і здавало ся кидав якісь тайні заговорюваня на ту білу площу, засіяну кригами, скупаними в золотих і синявих красках.

Гарний, грізний, але величавий був тепер краєвид.

Ерик Маттізен, мимо цїлої утоми, водив з одушевленєм оком довкола себе і гадав:

— Однако гарний той сьвіт!.... Варта жити на нїм.

Але нагле посумнїв дуже, бо прийшло єму через голову:

— А хто знає, чи дожию вечера!.... Хто знає, що менї єще суджено?....

І прийшла єму страшна гадка, що міг би в дорозї упасти і замерзнути серед тих ледів, що коли перед смерком не дібє ся до берега, то захопить єго приплив моря і відітне єго раз на все від острова. Мороз перейшов по нїм і затряс цїлим єго тїлом. Хотїв крикнути, кликати ратунку, помочи, але завстидав ся нових насьмішок Боя і Христина.

Єму здавало ся, що они умисне чим раз скорше віддалюють ся від него, що хотять єго лишити самого на поталу зими, ночи і моря, що знущають ся над ним, над єго ослабленєм, що утїкають перед ним. За кождим ледівцем, під кождою кригою, що виставала острими кінцями зі снїгу, привиджувала ся єму тепер чатуюча смерть, що зачне з ним грати в піжмурки і уганяти за ним, доки не вхопить єго та не повалить і не здушить.

Ісусе Христе!.... мав би так марно погибати в тій пустини, тепер, як раз нинї, в сам сьвятий вечер, коли вибрав ся на Єеля до своїх, коли страшна туга витягнула єго зі шпиталя і коли так дуже, так горячо бажав повитати свою Сару, побачити свого Дірка і Еллен і старого батька?!....

Зробилось єму зимно і горячо вздовж плечий; на хвилю забув о утомі, о тім, що перечислив ся з своїми силами, пхнуло єго щось, піднесло і він кількадесять кроків улетів бігцем, але нараз станув і трохи не упав на колїна, так єму ноги нагле задеревіли.

Як то, не мавби добити ся до своїх на сьвятий вечер, не мав би учути малого Дірка, як буде співати дитячим голосом?

То неподібна річ!.... Дитятко Ісус не допустить до того і не полишить єго так самого на тім ледовім мори, мусить над ним змилосердити ся, мусить прийти і подати єму руку і вивести єго по тих замерзлих филях.

— Дитятко Ісусе, Дитятко Ісусе! — зітхав і пробовав молити ся, як малий Дірк, коли вклякав вечером коло колїн матери.

Нараз учув голос:

— Агов!.... Маттізен!

— Іду! — вирвалось єму мимохіть з уст, але ноги відмовили послуху. Поглянув перед

провізоричного ад'юнкта дра Фр. Саву і концепістів дра Винк. Мончиньского, дра Стан. Скраху, дра Мат. Мончиньского, дра Меч. Мадейского, дра Тад. Лїверіого і дра Ів. Вайгарта ад'юнктами прокураториї скарбу; дальше концепіста дра Ерн. Менчля і провізоричного концепіста дра Евг. Бартля провізоричними ад'юнктами прокураториї скарбу. — II. Мінїстер скарбу іменував управителя тютюневого маґазину в Самборі Йос. Захарисевича управителем такогож маґазину в Чернівцях.

— **Дирекция почт і телеграфів** оповіщує: З днем 1-го серпня 1898 заводить ся при ц. к. урядї почтовім і телеграфічнім в Римановї місті цїлоденну службу телеграфічну, т. е. в часї від 1 жовтня до 31 марта від години 8-ої, а в часї від 1 цьвітня до 30 вересня від 7-ої рано до 9-ої години вечером.

— **Каси Райфайзена.** Видїл краєвий на послїднім своїм засїданю в пятницю 22-го с. м., полагоджуючи предложене членом Видїлу краєвого дром Д. Савчаком справоздане в справі кредиту селяньского, рішив одноголосно в принципі: 1) що заходить наглячa і конечна потреба приступити зараз до переведеня орґанїзациї кредиту селяньского; 2) узнав, що до того надають ся найлїпше каси ощадности і позичок системи Райфайзена; 3) що орґанїзацию і контролею тих кас повинен заняти ся сам Видїл краєвий і в тій цїли заложити при Видїлї краєвім осібне бюро на взір бюра заряду краєвої продажи соли; 4) на кошти тої орґанїзациї і надзору зажадати від Сойму кредиту 20.000 зр. річно через пятьдесять лїт, а крім того постарати ся в Банку краєвім о 4% кредит отвертий до висоти одного міліона зр. на фонди оборотові для маючих заснувати ся селяньских кас позичкових. На основі тих принципіяльних ухвал припоручено дотичному департаментови виготовити справоздане до Сойму і поставити подрібні внесеня. Справу тую реферував сам Є. Е. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї і єсть надія, що сойм полагодить єї користно.

— **Іспит зрілости** в учительскій семинариї в Станиславові відбув ся під проводом краєвого інспектора п. Бол. Барановского в днях від 20-го червня до 14 липня. До іспиту приступило 29 учеників звичайних, 22 екстернїстки і 3 екстернїсти. Зложило іспит 15 учеників публичних, 6 екстернїсток і 1 екстернїст. Поправку одержало 13 звичайних учеників, 11 екстернїсток і 1 екстернїст. Репробовано на рік одного ученика публичного, одного екстернїста і сїм екстернїсток.

— **Пригода яких много.** Йосиф Янковский, слуга готелевий — так представив ся Оленї Вовк, служници і порядній дївчинї у Львові, один молодець і від разу запалав до неї горячою любовію. Голубились два роки а вкінци постановили побрати ся. Весїле мало відбути ся за кілька тиждни̂в. До того треба метрики і инших паперів, тож Йосифови конечна була подорож за тим в родинні сторони. Ба, треба гроший до того. Не мав їх Йосиф, але не мала й „Гельця". Рада в раду — она дала нареченому цїлий свій маєточок і окрасу — одинайцять шнурків коралїв вартости 50 зр. Поїхав Йосиф, а Гельця жде, жде, та милий не вертає, бідне серце у грудех завмирає, а в голові страх і підозріне. Побігла на поліцию і пожалувалась панам. Почали ся доходженя. Знайшли дезертира, ведуть на поліцию, а там показало ся, що він не звав ся Янковским і не був слугою готелевим, але сторожем при улици Унїї люблиньскої, жонатим і батьком кількоро дїтий.

— **З нужди.** Він називав ся Рудольф і мав лїт 19, а она Матильда і числила 16. Носили спільне назвиско Мельнер, були собі братом і сестрою. Обоє прибули перед трема тижнями з рідної сторони в Австриї Нижній до Відня, глядати лїпшої долї. Матильда хотїла вступити на службу, а Рудольф рад був заняти ся при будові каналу. У знакомої, бідної старушки Шуман на однім передмістю найшли тимчасом притулок. На жаль Матильда не могла найти служби, бо кождий відкривав хибу в єї вимові. І Рудольфови не сприяло щастє. Тимчасом старушці тяжко було живити даром дві особи. При нагоді сказав хлопець: „Вже довго так не буде". Одного дня рано попращали брат і сестра старушку і сказали, що як не вернуть до вечера, то знак, що вибрались домів. В нагороду за двотиждневий прожиток лишили Шумановій свої річи, котрі мали пізнїйше викупити. Прийшов вечер, минуло й кілька днїв, а про них слух загинув. За тиждень явилась у старушки убога мати Мельнер з допитом за дїтьми, котрі перед трема тиждями покинули своє село. Обі женщини стали питати на поліциї і довідали ся, що кілька днїв тому зловлено в Дунаю тїла хлопця і дївчини. Нещасна мати на основі опису ствердила, що то потопили ся єї дїти.

— **Загадочна смерть.** В Подгуржи під Краковом найдено опогди під мостом в сухім коритї висли тїло електротехніка Зелиньского. Позаяк Зелиньского бачено около 11-ої години в ночи в товаристві двох зарібників, з котрих один тягав єго за поли і грозив єму, увязнено того робітника. Однако той випирає ся вини. Инші знов доказують, що бачили Зелиньского пяного, як стояв на мостї нахилений через поруче. В тім самім місци і найдено єго тїло, а лїкарска комисия ствердила, що в хвили смерти був пяний. Заряджено слїдство.

— **118 лїт.** В харківскій губернії жиє старий жовнїр, котрий числить тепер 118 лїт. На Кавказї служив 75 лїт при війску, в тім часї провів 2 роки в татарскій неволи. Вкінци удало ся єму утечи при помочи татарскої дївчини, з котрою пізнїйше оженив ся. Старець є кріпкий, а має ще так добрий зір, що ходить на польоване.

— **Золото в Чехах.** Віденьскі дневники доносять, що в Чехах, недалеко Хебу, на ґрунтах села Най-Альбенрайт, найдено поклади золота, з котрих експльоатация при певних накладах може давати по 10.000 зр. денно. Копальня та була вже експльоатована в XVI віцї, однак від часу 30-лїтної війни експльоатацию занехано.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Добрі ради.

☛ Не відстрашуйтесь трудностями і першою неудачию!

— Брак відваги єсть одною з многих причин бідности в нашім народї. Люди, що привикли робити лиш коло землї, мають то до себе, що лиш дуже нерадо і хиба лиш з конечности беруть ся до якогось иншого фаху, але й тогди вибирають лиш такий, котрий в їх переконаню міг би їм подати безпечний і спокійний спосіб до житя. Хлїбороби по найбільшій части не знають иншої борби в житю, як хиба лиш борбу з природою, а і з тою борють ся досить несьміло, і коли она їм вже занадто допече, то они готові покидати землю, на котрій і з котрої доси жили, та шукати собі иншої. Брак відваги до борби в житю жене чоловіка в сьвіт лиш з самою пустою надією на щасливійшу судьбу, і він тогди іде майше завсїгди на ослїп в загибель. Брак від-

---

себе і добачив старого Таама, що ішов до него, навернувши з дороги.

Прочі в трійку спішили з лодкою дальше до берега; пильно їм було.

— Щож ти застряг, як стара котва? — крикнув на него Таам Єнзен. — Та ходиж, розлїзлий!

Той голос привів єго до сьвідомости. Він порушив ся з місця і ішов напротив него. Коли стрітили ся, Таам поглянув єму в лице, насупившись.

— Ти ослаб?

— Так.

— Гм... то зле! Я не гадав, що ти такий марний. Ходи, підіпру тебе. В двійку скорше зайдемо.

Обіймив єго в поясї, велїв учепити ся рукою за шию і провадив.

— А що?... Лекше тепер? — спитав.

— Спасибі, старий, спасибі! — шептав Маттізен.

— Спасибі, спасибі! — повторив Таам понуро, різко, з неохотою. — Бог не возьме тебе на плечі, як я. Сильний чоловік сам собі порадить, а слабому то й дїдько не поможе:

— Дайте спокій, Таам; не хулїть! То гріх.

— Ее — проповідь лиши пасторови, а сам ногами давай знати, бо не зайдемо.

Своїм жилавим раменем держав єго як обручем і вів дальше.

Ноги їм совгали ся, снїг під підошви набивав ся, вітер дув в плечі.

Таам Єнзен кляв під носом, а Маттізен упоминав:

— Дайте спокій, старий!... Дитятко учуе.

— Ну і що?

— Таж то сьвятий вечер.

— Ну і що?

Злий і невдоволений воркотїв але товариша підпирав як дитину і притискав до себе, немов би єго уносив над землею.

Вже смеркало, небо сїріло, у воздусї щось свистало і бренїло, меви ще лїтали за жиром, вечер робив ся скоро, зимовий, морозний вечер.

На березї острова почали показувати ся іскорки; видко було кріз квадратові шиби сьвітла у вікнах домів. Далеко вив якийсь пес...

На небі блїдий місяць і прозрачний як печатка з оплатка відбивав ся від синього поля.

Були вже близько берега; може пів години дороги мали перед собою, але Таам почув, що Маттізен чим раз більше звисає і що майже мусить єго тягнути за собою.

Задержав ся, відітхнув глубоко, затягнув тїснїйше ремінь в поясї і дивив ся перед себе, немов би над чим думав; кинув оком на свого товариша і сплюнув.

Ерик Маттізен мав спущені повіки, уста отверті, лице дивно блїде і сині смуги під очима; здавало ся що спить і що непритомний.

— Маттізен, бовване! — крикнув єму з гнївом Таам над ухом. — Що ти робиш?... Хочеш, щоби нас обох чорти взяли?... Хапай ся мене за шию. Ну, живо!... Возьму тебе на плечі і понесу!

Прикучнув на ледї, сам собі заложив єго руки на шию, обіймив єго за ноги і двигнув в гору як мішок збіжа.

— Так!... тепер піде лїпше! — воркнув до себе і почав іти з своїм тягаром на плечи.

Ноги грязли єму в снїгу, але ішов просто вибираючи місця не завалені кригами і лекші до переправи.

— Пси!... худоба!... Хороба би їх взяла! — бурмотїв гадаючи о товаришах, що були вже далеко і журили ся лише собою.

— Не кленїть, Таам, не кленїть! — просив єго слабим голосом Маттізен — Дитятко... Дитятко учуе!

Старий стогнав, сопів, сплював, але ішов витревало, стараючи ся надолужити страчений час.

Лише очима кидав неспокійно на право і на лїво... По земли повзали якісь чорні, поземі пятна а від них ішов сирий запах моря, чути було хлюпанє води і немов шелест шовку.

— Маєш!... Приплив! — шепнув старий і приспішив кроку.

Кріз дїри, щілини і розколини в ледї добувала ся вода і розливала ся з шумом по снїгу.

Маттізен затремтїв, похилив ся наперед, отворив широко очи і з смертельним страхом повторив:

— Приплив.

Таам задержав ся — під ногами мав щось мокрого як калужа; снїг став більше слизкий, мякший і студенїйший.

Надумував ся хвильку і скрутив на право але ноги грязли єму за кождим кроком в вогкім снїгу; треба було іти в брід по колїна аби дістати ся на твердше місце.

Живий тягар давив вже єго похилені плечі, стогнав і кляв, але ще ішов.

Були так недалеко острова, що могли розпізнати стоячі на березї людскі стати.

— Злази! — крикнув нагле Таам Єнзен. — Менї здаеть ся, що ми змилили дорогу. Піду глядати безпечнїйшого переходу... Жди тут на мене!

— Але вернете, Таам? — спитав боязливо Маттізен і в тій хвили прийшла єму до голови гадка, що старий хотячи себе ратувати, покидає єго, аби скорше дістати ся на берег. Гроза положеня набавила єго смертельного страху.

Обудила ся в нїм завзятість ратувати ся; задержав ся хвильку і почав іти за Таамом по ледах, слїдячи уважно в сумерку всї кроки свого попередника.

Старий морский вовк осторожно, поволи,

ваги стає ся причиною, що чоловік анї не може добре господарити, коли він господар на ріли, анї не може вишукати собі відповідного зарібку, анї не може взяти ся до якогось підприємства, коли він ремісник, промишленник або торговельник. Всяка навіть найменша трудність єго зараз відстрашує а перша неудача єпиняє єго в половинї дороги до лїпшого. Таких людий бересь тогди зневіра, они нарікають на цїлий сьвіт і на свою долю, тратять рівновагу духа, тратять здоровий погляд, не видять того, що для них зле а що могло би бути добре, вся їх робота вже їх не тїшить, а в слїд за тим они біднїють і підупадають чим раз більше морально і матеріяльно. Чому н. пр. наші сїльскі господарі не беруть ся до лїпшої господарки, хоч би то нераз і могли? Просто длятого, що брак їм відваги. Неодин каже: На що менї робити там якось по ученому? Хто знає, чи то здасть ся? Буде богато заходу і клопоту, богато може й видатків, а з того всего вийде, як то кажуть, „пшик". — Певно, що вийде „пшик", як хтось возьме ся до чого вже наперед з браком відваги, без розуму і рахуби та з невірою в свої власні сили. Але розумного чоловіка, що відважно бере ся до всего, нїчо не відстрашить; він випробує всяку нову для него роботу на маленькі розміри, з малими коштами, а коли єму не удасть ся, то не злякає ся першої неудачі, але зробить пробу ще раз і другий, розважить, що було зле а що добре, що ще треба зробити, а що залишити і так остаточно таки дійде до цїли. Так само має ся річ і з тим, що шукає роботи. Неодин зробив би і умів би щось зробити, але коби то хтось уткнув єму якусь роботу таки в руки; він сам не має відваги шукати за нею, бо гадає собі, що ану-ж єї не знайде; єму брак відваги і охоти пошукати за нею. Неодин також не хоче видїти того, що може не длятого не може знайти роботи, що єї не ма, але длятого, що він не конче спосібний до неї; ба, коли бо єму брак відваги і охоти вивчити ся лїпше тої роботи. До неодного підприємства, котре би таки добре виплатило ся, знайшлись би у нас і люди з розумом і гроші, але брак відваги не допускає до того. Зараз зачинають довго розбирати, що то буде з того, чи то удасть ся, чи нї, чи варто брати ся до того, чи нї, чи може не буде дуже трудно. На такій радї найчастїйше все кінчить ся. Тимчасом прийдуть чужі люди, роздивлять ся борзо, возьмуть ся жваво до роботи, пустять дїло в рух, а наші лиш витріщать на то очи і кивають головами та думають собі: Шкода! Але вина тому в браку відваги і страх перед трудностями та неудачою.

— Вина овочеві (після Беттнера. — VII.). Щоби вино в бочцї добре виробило ся, треба дальше знати: 4) Як обходити ся з вином в бочцї: Насамперед треба уставити бочку. Припустім, що хтось має вина на дві, три бочки; отже кладе насамперед поперечні бальки попід стїну пивницї, а на тї два бальки повздовж так далеко від себе як за довгі бочки. На тї бальки ставить ся порожнї бочки а під них з обох боків і на обох кінцях підкладає ся триграннї клинцї, щоби бочки добре стояли і не котили ся. Воздух у пивници мусить бути чистий і окружати бочку зі всїх боків. Коли бочки вже уставлені, то в отвір шпунтовий вкладає ся деревляну лїйку і наливає ся вина, але так щоби бочка не зовсїм була повна. Відтак затикає ся отвір шпунтом від кисненя. Коли мощ кисне, бочки не треба рушати, лиш від часу до часу виймити шпунт і обчистити; так само треба обчистити бочки, коли би на них плїсня кидала ся. Місце де стоять бочки, треба дуже чисто держати і часом провітрювати. Що 3 або 4 недїлї треба заглянути до бочок і подоливати їх. В тій цїли держить ся сок в не дуже міцно позатиканих фляшках. Коли бурливе кисненє минуло, виймає ся шпунт від кисненя, а бочку забиває ся міцно довгим шпунтом. Найважнїйша річ в тім, щоби бочки з вином пильно доливати. — 5) Спусканє вина: Коли мощ виробив ся і став чистий та ясний, спускає ся готове вино в другі бочки. Вино зачинає очищувати ся з гори в долину, отже при стяганю треба бути осторожним, щоби не спустити мутного вина. Длятого не можна єго спускати чопом як н. пр. при пиві, лиш з гори через отвір шпунтовий. В отвір той впускає ся до вина рурку кавчукову, другий єї конець бере ся в уста і тягне ся вино до себе; відтак рурку перевішує ся в підставлену другу бочку і вино само вже збігає. Мутне вино на сподї спускає ся до окремої бочки і оно там очищує ся дальше. При спусканю вина до сьвіжої бочки треба насамперед на то зважати, щоби она була добре висїркована, а відтак щоби була аж під шптут наповнена. А що при спусканю вина звичайно якась часть з него відходить і бочка не була би повна, то треба уживати до того меншої бочки. Від біди можна вироблене вино спустити і до тої самої бочки, в котрій кисло. Вино спускає ся тогди до якоїсь посудини, котрої уживало ся при робленю вина, а бочку очищує ся і знов наповняє ся вином. При спусканю вина до нової бочки (або й до тої самої) треба на то зважати, щоби вино о скілько можна як найменше стикало ся з воздухом. Лїпші вина держить ся і кілька лїт в бочках а що року бодай раз спускає ся до сьвіжої бочки. Яблочник держить ся звичайно 2 роки в бочцї а вина з ягід 4 і 5 лїт або й довше.

— Бараболя яко средство до чищеня. Лупина з бараболї або й цїла бараболя покраяна на дрібні кусні єсть добрим средством до чищеня брудних фляшок, сира утерта бараболя, лиш добре сполокана перед тим, але не обібрана єсть дуже добрим средством до праня в нїй вовняних, крашених матерій, матерію в нїй треба два рази перепрати а відтак виполокати в чистій водї, до котрої треба додати трохи оцту. Перекраяною бараболею добре чистити ножі а так само чистить ся і сталеві пера втикаючи їх в бараболю.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 липня. Є. Вел. Цїсар розпорядив, що віденьска Академія орієнтальна має від 1898/9 р. називати ся Академією консулярною і бути подїлена на дві секциї: орієнтальну і для країв західних.

Париж 26 липня. Адвокат Ляборі вніс в імени Пікарта позов проти полковника Паті ді Клям о сфальшоване депеші або спільну вину з Естергазим.

Берлин 26 липня. Нїмецкий цїсар стрітив ся в Норвеґії з італїяньским наслїдником престола.

За редакцию відповідає: Адам Крехєвецкий

з витягненою шиєю ішов великими кроками, немов би закрадав ся і пробовав утечи перед очевидною згубою; напруженим зором водив по поверхни леду і вибирав місця не залиті ще припливом моря.

Нагле.... зник з очий Ерика Маттізена: запав ся як тїнь і лиш в місци, де перед хвилею стояв чоловік, заскрипіла крига і забулькотїла вода.

Відтак настала тишина.... страшна, переймаюча тишина смерти.

Маттізен станув як вкопаний з тревоги.

— Таам.... Таам!... вирвалось єму з уст придавленим голосом розпуки.

Не було нїякої відповіди.

Здалека лиш хлюпанє води, що переливала ся по ледах, присканє снїгу і шелест зимних, чорних филь, що розлазили ся по білій поверхни чим раз ширшими кругами, перервали зловіщу тишину зимового вечера.

. . . .

Вітер втих, небо розъяснило ся, місяць здавало ся приближав ся до землї і вибілїв, як срібний медаль викинений сьвіжо з під стемпля.

Снїги набрали якоїсь крейдової білости, а на розлогій ледовій плахтї, що вкривала морский брід між обома землями, миготїли тепер темні филї припливу сталевим блеском, зливали ся з собою і порушались тихо, як рій посріблюваних гадин.

Від острова доносив ся відгомон людских голосів, чути було радістні піснї о „Дитятку Ісусі" а розколисаний дзвін співав разом з ними.

Можна було розпізнати тонкі голоси женщин і дїтий, хоч спів плив здалека.

При домі стражника на помости вистаючім до пристани кораблів, котрі лїтом припливали сюди до малого заливу Вестерлянду, стояла громадка людий, зложена з трех мужчин і одної женщини.

Обернені були до моря і здавалось виглядали чогось пильно, з непокоєм і нетерпеливостию.

— Не видко їх? — допитувала ся женщина голосом дрожачим від зворушеня і сльоз, що заливали їй очи.

— Тихо, тихо, Сара — упоминав єї найстарший з мужчин. — Лиши то Богу, що має бути то буде.

Женщина заломувала з розпукою руки над головою і ридала:

— І яка у вас совість, лишити їх самих на ледї!... Ви віддали їх на смерть, на певну згубу, відповісте за то на страшнім Судї!

— Тихо, тихо, тихо, жінко!... Що кому судило ся, того не омине — відповідав їй той самий грубий, хрипкий голос з спокоєм і повагою.

Два другі стояли мовчки і лиш розглядали ся на право і на лїво; вкінци один витягнув рамя і показав рукою перед себе, в бік, де на ясніючій від білости площи снїгу порушала ся якась чорна точка. Другий вдивив ся пильно і шепнув:

— Вульф.... подиви ся! Там щось лїзе рачки, нїби пес, нїби чоловік.

Вульф Бон прижмурив очи і поглянув бистро у вказанім напрямі.

— Не пес.... то хиба один з них.

Жінка задрожала і вчепила ся єго рамени.

— Де.... де?... Покажіть Бога ради!

— На лїво... там, де тї криги сторчать як зуби... Так, то нїчого иншого лиш чоловік.

— Чоловік.... тепер розпізнаю єго.... задержав ся, лежить на колїнах.... о!... о!... Обтирає собі чоло, підносить руки до неба, немов призиває Бога на ратунок!

— Але чому один?... А де другий?... Не видко нїгде другого.

— Котрий же то з них?... Таам Єнзен чи Ерик Маттізен?

— Котрий, котрий? — з сльозами і розпукою непевности обертала ся женщина по черзї від одного до другого, немов би благала, аби їй правду сказали.

Єї очи заслонювала мрака, не могла сама добачити....

По засніженім ледї сунув ся на колїнах чоловік і з тревогою поглядав перед себе, обезсилений, майже непритомний та з жалїбним зойком шептав:

— Дитятко Ісусе!... Дитятко Ісусе!

Здалека доносив ся до него спів і відголос дзвона від острова; перед собою бачив хлюпаючі филї, що чим раз більше перерізували єму дорогу до берега і немов сїтию хотїли єго загорнути.

Поволи, осторожно, повзали до себе і чаїли ся: море і чоловік, смерть і жертва....

З шелесту води, здавалось, чути було грізний оклик:

— Смерть!... — а з синих уст чоловіка ішли слова:

— Дитятко Ісусе!

І так стояли напротив себе дві сили, матеріяльна і духова, елемент знищеня і віра в Провидїнє....

На снїгу клячав чоловік з опущеними руками, з очима піднесеними благаючо до неба, ясніючого звіздами, з душею повною суму і страху, здаючи ся на ласку і неласку Божого Дитяти, на котрого честь співали там на острові дзвін і люди.

Параз видалось єму, що з неба почув голос:

— Агов!... Агов!

В мутних филях броду сунула ся поволи, тяжко, але чим раз близше, промощуючи собі дорогу між ледами — лодка.... Три пари рук веслували, при кермі сидїла женщина.

Ерик Маттізен був уратований.

ІНСЕРАТИ.

Лиш **50** кр. за **3** тягненя!

Передпослідний тиждень!

1 Головна виграна 100.000 корон і 3 по 25.000 корон

готівкою з 20% на податок

ЛЬОСИ ЮВИЛЕЙНОЇ ВИСТАВИ по 50 кр.

I. Тягнене: 6. серпня 1898.
II. Тягнене: 15. вересня 1898.
III. Тягнене: 22. жовтня 1898.

поручають: М. Йонаш, Кіц & Штоф, Корнман & Файґенбавм, Ґустав Макс, М. Клярфельд, Шеленберґ & Крайсер, Авг. Шеленберґ і син, Як. Штро. 34

ГАЛИЦКИЙ
КРЕДИТОВИЙ БАНК
принимає вкладки на
КНИЖОЧКИ
і опроцентовує їх по
4½% на рік. 7

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи", і всїх иньших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнїйше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адмінїстрациї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жадане безплатно.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).